

Spad der først syntes at være et Indfald, var under Begivenhedernes hurtige Gang blevet til Alvor og Virkelighed. Den Krone, som Grækenlands Nationalforsamling i et Røde ben 18de Marts havde bestemt for den unge danske Prinds, skulde nu officielt tilbydes af det i den Anledning hidkomne Gesandtskab, og Hans Majestæt Kongen af Danmark skulde, som Kongehusets Chef og Prindsens Monarch, modtage og antage Tilbudet.

Sandt at sige fik det store Publicum ikke Synberligt at see deraf. Spad der foregik paa de fane-smykkede Gader, indskrænkede sig til Synet af „det unge Hof“, og deri var intet Nyt, samt af kongelige Gallabogne med Grækerne, „de Selve“, i sorte Klæder, Tjenerne i den visnok paasaldende Dragt med hvide, fløde Skjorter o. s. v., hvilket imidlertid ogsaa kunde antages for allerede at være Besøkningsen herhjemme fuldstændigt bekendt.

Men til Gjengjæld fik man at troste sig med at vide nære Besked om hele Forestillingen oppe paa Christiansborg; thi den høit ubørlige Beretning derom stod at læse i den foregaaende Aftens „Berlinger“ saavel som i flere af Morgenbladene. I Henseende til Ceremonier blev sikkerlig enhver Forbring tilfredsstillende; det vil vistnok saa kongeligt til, som Nogen kunde forlange, idetmindste i vort lille Land, med dets Fattigdom paa et så stort Rigdom: thi den hele Anordning var jo hentet fra „den store“ Ludvig XIV's allerhøifste Dage, fra Ceremonierne, dengang denne allerchristeligste Konge tog imod Spaniens Krone til sin Villing — om hvilken Begivenhed der skal være funden en nøiagtig Beskrivelse i det store kongelige Bibliothek.

For Dem, der ere fortrolige med Bærelserne paa Christiansborg samt deres Navne, skulle vi tilføie, at det var „den saakaldte Apartementsal, hvilken der i den Anledning var givet en passende Udpyntelse, idet der navnlig var henfat en Thronstol paa en tretrinet Forhøjning, belæst med rødt Fløil, under et tilsvarende Drapperi med Thronkuppel og Krone, i den Deel af Salen, der støder til det saakaldte Paroværelse, ligesom Kongelaaben var henlagt paa Thronstolen, og de tre Sølvkruer fra Rosenborg Slot vare placerede paa et sølv- og guldbindvirket Teppe nedenfor Trinene, der førte op til Thronen“.

Vi forbigaae her hele den systematiske Opstilling. I denne hurtigt arrangerede Thronsal var det da, at en Begivenhed gif for sig, som er historisk, saavel som Sjældenhed, som ved sin Betydning, som yder et lige rigt Stoff til Phantasten og Fjælleren, og til Tanken og Forfanden, som er en Værelse for det Fyrstehuus, til hvilket Lyllens Gudinde saa forunderligt har smilet i Løbet af den sidste halve Menneftalder, men i ikke mindre Grad kan regnes det Land til Hæder, hvor Konge og Folk have betraadt et Spor, hvis Efterfølgelse synes Grækenland og Europa en Morgen for Lykke under den nyvalgte Konges Scepter.

Det var i denne Sal, at Kong Frederik hentydede til den sidstnævnte Kjendegjæring, idet han til sin unge Frænde udtalte de Ord, som ere skøne rundt om Lande og have fundet Gjenklang overalt, hvor Nutidens Aand er levende i Folkens Bryst: „Jeg vil endnu give Dig, forinden Du forlader dette Sted, et hjerteligt og velmeent Raad. Lad det stedse være din Stræben, at vinde og bevare dit Folks Kjærlighed; jeg vil ikke rose mig dermed, men det er af Erfaring jeg taler, naar jeg siger, at deri bestaaer en Konges sande Lykke. Hold fast paa dit Lands Forsatning, stræb stedse at staae den Anerkjendelse og sørg for, at den bliver overholdt. Naar Du gjør Dig Dette til Regel, vil det gaae Dig og dit Land vel.“ At disse Ord ikke alene ere blevene fremhævede med Roes, men i Ubladet tillige optagne som en ligesaa berettiget, som paa engang i Formen mild og i Virkeligheden skarpt Antydning paa Mangt og Meget hos „Besværen“, „Wilhelm Erobreren“ — det er kendt nok; vel troe vi ikke, at Hans Majestæts Hensigt er gaaet videre end til selve Dieblisset og Alt, hvad det umiddelbart gjemte i sit Skjød; men sjældent laa det vel nærmere end her at sige: fiat applicatio!

Og fra sin Side undlod ikke heller den unge Arving til Theseus' Kongespil, Koderus' og Konstantinernes Efterfølger, at love at styre sin Gjerning i denne Retning. Dette var dog først senere hen paa Dagen, da der i Ribbersalen holdtes et stort Gallatæffe, hvori halvtredshundredte Personer deltog. Der lode Børingernes Vællinge i fortrolig Kredse og godt Sildebag, belende den „usigelige“ Mad og Drikke med Sønerne af de Mand, der engang drog til Barbarernes Land, da Skjønheden var rødet fra dem, og som nu have gjort et nyt Trojanertog til de mere fjernliggende Hyperboræers Kyfter, hvor de fandt, hvad de søgte, og fik, hvad de begjærede — ja selv Mere endnu, da den smilde Odysseus' stenede Ithaka med sine sex ioniske Søskende fulgte med i Skjebet, saa de kunne haabe, at ogsaa Raadsmænd og Bisdom paany ville sætte Bo og faae Fremværet paa den classiske Grund.

Det bærer Frugt.

(Af S. S.)

I et af de smalle, mørke Stræder, hvor Lidelser af alle Slags have opflaaet deres Boliger, levede et Par fattige Folk. De vare saa velbesjænte med Sorgen, at de hverken troede eller tænkte, det kunde være anderledes; men i alle deres haarde Prøvelser glemte de ikke Gud — de fulgte troilgen hans Bøie og holdt deres Hjertes klare som et Speil, der vel kan gjengive de mørke Billeder, som reflectere sig i dets Klarhed, men ikke fastholde dem eller modtage varigere Indtryk af dem, end Havet af sine Bølger. I al deres Armod vare de dog i Besiddelse af en eneste Rigdom, som deres hjertlige Hjertes omfattede med den inderligste Varme. De Staller! De arbejdede Dag og Nat, tidligt og sildigt for denne Stat, der bestod i to Børn, en Dreng og en Pige, som begge vare meget smukke. Smukke? Ja, den lille Pige var saa smuk, at alle Folk, som mødte hende paa Gaden, naar hun gif til Skole, stode stille og saae paa hende, der smilede til dem, som en lille Engel. Og Drengen? Det var en Glæde at see ham, naar han med sit glade Ansigt, sit frygtløse Blik, commanderede en Armee af Dreng, der marcherede frem, for at storme en gammel Gadebør. Spad maatte Forældrene ikke søle i deres Hjertes for disse Børn, naar Fremmede sølte Saameget! De sølte, at al Fred, al Glæde, al Lykke, Alt, hvad Livet havde at give dem, var concentreret i denne eneste Rigdom. —

Og Tiden gif. Børnene voksede op. Forældrene bleve gamle og svage; deres Kræfter svandt, og deres Syn svækkedes, de kunde ikke arbejde mere. Sønnen, som paa den Tid havde fylst sit tyvende Aar, var Snebkersvend; men skjønt det gamle Ordssprog siger: „Vælet falder ikke langt fra Stammen,“ var det ikke Tilfældet her; aldrig har en Søn været mere forskjellig fra sine Forældre, end denne. Han var saa doven, at ingen Mester vilde have ham i Arbejde. Stakkels Forældre! Hvis de havde anet, at noget Saadant skulde ske, vilde deres Glæde over den lille Dreng have forvandlet sig til Sorg og Taarer.

Datteren, som nu var atten Aar, blev smukkere Dag for Dag; hendes Hjerter, hjertligt og blødt, som det var, udvilede sig i Sorgernes Skygge som Blomsterne, der staae i Stoven og udfolde deres Skjønhed i dens Mørke, hvor Solstrålerne ikke kunne naae dem. Det er sandt, hun var stolt — meget stolt. Men er det et vrangt Træk i en Charakter? Jeg betragter de Mennefter, der ikke ere stolte; thi jeg siger: „Stolthed er Sjælens Aidel!“ men fører til: „Naar det er den rette Stolthed, den, som holder os fra det Onde, Stoltheden i Gud, Erkjendelsen af, at vi ere Skabte i hans Billede, Ønsket om at ligne ham.“ Saaledes var hendes Stolthed. Er der Nogen, som tør fordomme den? — Marie var meget flittig. Hun ernærede ved sin Syning ikke blot sine gamle Forældre og sig selv, men ogsaa sin dovene Broder. Hun sad om Natten og syede ved en lille Lampe, som ikke havde Magt til at oplyse det mørke Værelse, i hvilket hun arbejdede. Hendes Haand førte Naalen ud og ind, hendes Næse flammede, hendes Rinder blusede, hendes Læber dirrede . . . hun havde Fæber. Stakkels Pige! Hun skjælvede af Frygt for den kommende Dag: Spad skulde hun gjøre, hvis hendes Arbejde ikke blev færbigt . . . hvad skulde hun gjøre? Og hun syede, hun blusede, hun skjælvede, indtil Naalen bleagne og Stjernerne mørkedes, indtil Dagen dæmrede og Solen stod op; da, naar hendes Rinder bleve blege som Maanen, naar hendes Næse mørkedes som Stjernerne, da gled Synaalen ud af hendes trætete Haand, hendes Læbe drog et dybt Suk, og Dagen, Solen, som ellers vækker Sjælens, indhyllede hendes Tanter i et dunkelt Slør.

Og Broderen, han, som burde have beskyttet og ernæret Forældrene og hende, hvad gjorde han? Han morede sig i kalde Venners Selskab; han glemte, hvad han skyldte Gud og Mennefter, han glemte hvad han skyldte sig selv, han var blind for sine Feil, han kunde ikke see, at han stod ved Randen af en Afgrund. Et Stridt endnu, og han var fortabt.

Og Stridtet blev gjort — Stridtet, der lagde hans Forældre i Graven.

En Dag . . . det var en stråklig Dag . . . Marie sad, som sædvanligt, og syede; Moderen gif og syslede med Sunsvæjenet, og Faderen skar paa en Træstok, det eneste Arbejde, han nu kunde paatage sig.

Broderen havde ikke ladet sig see i flere Dage . . . et sikkert Tegn paa, at han var ved Penge, skjønt det ikke var let at vide, hvorledes han var kommen til dem, da han ikke havde arbejdet i en heel Uge. Pludseligt bankede det paa Døren. Man siger, at en ond Samvittighed altid skjæler, altid forskælles; det er en ubestridelig Paastand; dog bør man ikke ene tillægge den onde Samvittighed en saadan Svagthed, ogsaa Sorgen deler den. Hvem har ikke læst i det af Taarer udsulte Die, i det af Lidelser hentørrede Hjerter, en evig Uro, en evig Skjalven, der synes at spørge: „Hvad er Det? Spad venter der Dig nu? Spad vil man Dig? Spad smerte bringer man Dig?“ Og saaledes gif det her

— her, hvor Samvittigheden var et hvidt Blad, som Ingen havde mærket med den sorte Rude: „Skjellig!“ Engstelig løste Marie sit Blik fra Sytiet; Faderen standfede skjælvende i sit Arbejde, og Moderen glemte Ordene, hun netop havde paa Læben. Alle Tre lyttede i bange Spænding.

Det bankede atter stærkere, stærkere end den første Gang; Døren blev aabnet, og en Politibetjent traadte ind. Han saae fra det ene til det andet af disse blege, ubtærede Ansigter; denne Skjalven, denne Uro, denne Frygt . . . „Skjellig!“ stod der skrevet i dem alle. „Snebkersvend Frederik Hansen,“ sagde han, maalende dem med et foragteligt Blik, „hvor er han? Han maa strax følge med!“

„Min Søn!“ Den gamle Mand havde reist sig; han greb krampagtigt om Stoleryggen, hans Læber bævede, en frygtelig Angest sammenkrumpe hans Hjerter. „Hvad vil De min Søn?“

„Han maa følge med mig,“ lod det korte Svar.

Intet Ord, intet Suk, ingen Klage gjensløb i det lille Kammer; Alt var stille som i en Grav, ingen Bevægelse, ikke det mindste Tegn til Liv forraadte, at disse tre blege Skikkelse endnu hørte til de Levendes Tal.

Døren gif op, og Frederik stod paa Tærskelen. Hvor var nu hans engang saa hæfte og frygtløse Blik? Var det disse skulende, halvt sønede Dine? Hvor var hans engang saa glade, ungdomsfriske Ansigt? Var det disse gulfne, indfaldne Rinder, disse blaafagte Læber, denne af Lasten surede Pande, med det nefaldne, forpustede Saar? Nei, det Træ havde baaret Ulykens, det Andet har Synhærs Stempel. Da han saae Politibetjenten, gjorde han Mine til at tage Flugten; men det var for seent, han var faldet i Snebkersvendens Haandlangers Hænder . . . de ere ikke altid de mildeste — og snart stod det lille Kammer forladt — dog nei, tre blege Skikkelse vare blevene tilbage . . . taufe, ubevægelige, som den forstenede Smerte i deres Hjerter.

Det var Søndag. I det fattige Stræde . . . i det lille Kammer . . . stod Marie; det var hendes Fødselsdag . . . hendes Forældres Dødsdag. De havde ikke haft Kraft til at overleve den Skjædsel, som ramte dem; ærlige, retfærdige og gudhengivne, havde de med utrættelig Taalmod, med usvækket Tro og Kjærlighed baaret Alt, hvad Herren i sin Naade havde paalagt dem. Fattigdom, Lidelse og Sorg, det er jo en ærlig Sag, en Naadegave fra Gud; men Skjædsel — den kunde de ikke bære, og trætte af Livet havde deres Sjæle afstyret Lænen; frie slagrede de nu i Rummet, det uendelige, ubegrænsede Rum, man kalder Evigheden.

Men Marie? En stod hun tilbage, ene med sin Skjædsel, sit brustne Hjerter, sin forspilte Fremtid. Men dog tabte hun ikke Modet, dog snublede ikke hendes Fod, dog tvivlede ikke hendes Hjerter om Guds uendelige Naade; nei, først nu lærte hun den ret at kjende, thi først nu søgte hun den af sin ganske Sjæl. Efterat Forældrene vare begravede saa hæderligt, som hendes fattige Evne tillod, arbejdede hun igjen med usvækket Iver. Det Sidsle, man saae om Natten, var Skinnet af Mariæ lille Lampe, der, mat som et hængende Liv, lyfte gennem Ruden. Det Første, man om Morgenen mødte, var hendes blege Ansigt; sænkter over Sytiet traadte det frem, som en skærende Rødfatning til de røde Roser, der soulmende hvæde sig fra Urtepotten, som om de længtes efter at berøre denne hvide Lille. Og hvad var Opmuntringen, Sønnen for al denne Stræben, al denne Flid? Det var Søndagen.

Saa gif hun til Herrens Hus, hørte hans Ord og — hvad der er meget Mere — sølte sig gennemtrængt af det — hævet over Alt, bevæbnet mod Alt, hvad der saarer og tilintetgjør Sjælens. Fra Guds Hus gif hun til kirkegaarden, satte sig ved Graven og tænkte — ikke paa Livet med dets smaalige Sorger, ikke paa Døden — den sølte hun ingen Frygt for — men paa Evigheden, paa al den Glæde, den Fred, den Herlighed, som Livet kun er en Bro til. Midt paa Broen stod hun; langt, langt var der endnu frem, men Maaket stragtede saa klart for hendes Blik, og hvert Stridt i det Gode — det vidste hun — førte hende nærmere, medens hvert Stridt i det Onde fjernede hende. Og Marie gif frem, altid frem.

„Hun er hovmodig, og Hovmod staaer for Fald,“ sagde Naboer og Gjenboer, der brugte Guds delige Dag til Sladder og Dagtalelse. „Hvad har hun at kneise af . . . Lyvens Søster . . . Hæderen, der har deelt hans Lyveløster?“ Troede de ogsaa dette? Nei, de vidste altfor vel, hvor reent, hvor uplettet hendes Hjerter var, men de lignede Uglerne, der ikke taale Dagens klare Skjær; de anstillede sig blinde, som disse, for ikke at see, hvad der skar dem i Dine.

Snart stod der et Kors paa den lille Gravhøi. Hvor mange Sting var der ikke søet, for at bringe det tilveie!

„Hvor ubegribelig taktløst,“ meente man, „at sætte et Minde paa deres Grav, hvis Navn havde bedre af at synke i Forglemmelse . . . Lyvens Forældres!“ O, dette simple, lille Trætors, hvor kunde man misunde hende det? Var det ikke et Minde om hendes elskede Forældre, var det ikke et Minde om et tilintetgjort Haab, hun havde begravet her . . . en Fremtid, der laa i Ruiner? —